

Duvar Saksısı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Ağustos 2023

“Vücuduma şiirler saplıyorum durmadan. Sen bilirsin ya, Allah dayanabileceği kadar acı vermiş insana...”(Alıntı)

Mikado çöplerinden arkadaşlarım var/dı benim varamadığım yakasında şehrin bir düş gibi ruhuma ektiğim şiirlerin müsveddesinde özet geçtiğim hayat ırmağımında saklı bir simit gibi ya da kayık sızan dibinden su küresi yüreğimde sudan sebeplerle susmam iken öğütlenen.

Martaval okuyan komşularımız vardı bizim, fı tarihinde yaralı ve sevdalı şehrin Anadolu Yakasından başka hiçbir yakaya göç dahi edemediğim...

Ertelenmiş hayallerin kızıydım ben ve de annemin yıldızı ve dedim ya: mikado çöplerinden kaç hayali arkadaşım varsa hali hazırda terk etmedi beni ya gerçekler ve gerçek arkadaşlarım...

Hep mi kendilerine göre haklı gerekçeler sunardı her biri?

Bense duvarın dibinde unutulmuş kurak bir saksı çiçeği.

Hızaladığımdı duygularım ruhumun menteşeleri ise çoktan sökülmüş ve tek dişi kalmış kaç canavar varsa hep yataklık yaptılar korkularıma...

En çok ölümü sevdim ve ölümü diledim bilfil yaşadığım yaşattığım kadar hüznümü içine girdiği bir kova suda serinlediğim bir Ağustos vakti.

Sonra en çok annemi sevdim ölümden de çok.

Bile bile içimde saklı tutsam da ölümü asla konduramadım anneme ve işte o gün başladı yeni hikâyem: Annem hastanede yatarken volta attığım hastane bahçesi hatta bahçeleri oysaki ne bahçivandım ne yalancı ne de Azrail'i etmişim baş tacı...

Öncemde ölebilirdim diledim de ölmeyi ama nerede bende o c/esaret ve bile bile esir düştüm korkulara bir de vazgeçmek istediğim hayatım...

Bir film karesi gibi çeyiz sandığımda sakladığım.

Sevgiyle de yüreğimi akladığım...

Haziran başında yenik düştüm kadere ve binlerce git-gel meşrebi idim belli ki sezgilerimin ve ölüm korkusunu ayaklarımla çiğnediğim...

Çiğ çiğ yedim kendimi.

Çil yavrusu gibi dağıldık dört bir yana...

Baskın çıkansa anneme duyduğum sevgi ve kim bilir kaç kere teşrif etti ölüm meleği acilde gecelediğim ve günlerce cebelleştiğim ve sadece annemi hecelediğim...

2016 idi miladım ve annem kuş gibi kayıp giderken kollarımdan ve Tanrı yeniden bir hayat bahşetti anneme bense değil ölmek ölümden dahi bahsedemezken annemin yanında.

Renkler soldu.

Gök kuşağı kıskandı anneme sunduğum renkleri.

Hüzne bandığım günler geceler ve yıllar.

Tasnif edemediğim nice duygu bense ambulansın ön koltuğunda gaipten gelen bir yolcu yetiştirdiğim

annemi zar zor hastaneye.

Ölümü irdeliyorum, evet ama ölmekten korkmuyorum hatta ve hatta haz duyuyorum ne zamanki bir yerim ağrısı taşı tarağı toplayıp göçmek istiyorum bu dünyadan bu şehirden bu yakadan ama hakkım yok benim ölmeye çünkü cinnet gecelerinin ertesinde annemin defalarca doğduğu kadar külleriyle iştiğalim Gül nezdinde ve nispet edercesine hayata ölümle şakalaştığım kadar kabullendim artık yeni hüviyetimi...

Dedim ya: hakkım yok ölmeye.

Hali hazırda çoraktır toprağım.

Hali hazırda susuz ve yalnız ve ıssız.

Cahil zümrelerden uzak mevsime tuzak kurduğum ve yaz mevsiminde araladığım pencerede arakladığım bir hikâyede ön sözü olmakla iştiğalim yazdıklarımın.

Ve de şairin dediği gibi:

“Çok şey öğrendim geçen üç yıl boyunca

Alt katında uyumayı bir ranzanın

Üst katında çocukluğum...”

Aşk hecelediğim değildir hayat aşkı bizatihi yaşadığım çünkü yaşamanın diğer adıdır aşk ve aşkı kitaplardan öğrendiğim.

Zaten ilk sorum da bu olmamış mıydı aşk adına:

“Aşk nedir anne?”

Bam teline basmışken ruhumun aslında vardiyalı bir sistem iken yaşamak bense aşka âşık olmuşken ve kim bilir kaçınıcı baskısı aşkın...

Renklerin özünde beyaz.

Aşkın közünde siyahi bir darbe:

Parantez açtığım hayatın kum saati nasıl ki tek bir zerreye tekabül ediyordum ve işte o gün doğdum ben yeniden tıpkı annem gibi tıpkı sözlendiğim zaman ve mekân gibi...

Alt katında uyumasam bile ranzanın hayallerimde hep üst katında uyudum ranzanın şimdilerde ise annemle baş başa ve her gece onun nefesini kontrol ederken Rabbime koşmanın verdiği huzur ile intikal ediyor düşünceler.

İsterse üç bin yıl geçsin üzerinden:

Ben asla vazgeçmeyeceğim annemi sevmekten ve de beklemekse başında başım gözüm üstüne.

Renklerden beyazı sevdim ben.

En çok da annemi:

Hükümranlığında Rabbin nasıl ki bana ve ona yeni bir hayat bahşetti Mevla...

Duvar saksısı kimliğimle kaç dönüm arazi saklıdır bilmezler içimde:

Kaç hektarsa aşk...

Ve çeşit çeşit bitki ve meyve yetiştirirken yüreğimin çeperinde varsın olsun bir duvar saksısı olarak addedileyim oysaki ben cihanda sadece annemin kızı olmaya aday ve kefilim ve bir adım sonrası...

Adımı Gül, diye telaffuz eden tek kişi iken annem ve nasıl ki dokunulmazlığı var sevginin muhafaza ettiğim kadar kimliğimi kaç fidan boy verdi bilmezler içimde nasıl ki içtimada geçmekte her gün ve her

gece...